

הינדה וייס / העולם הזה

עבודת הוידיאו "פעמונים" מכילה בתוכה אלמנטים של פנטסיה עתידנית המנסה בכל הכוח לאחות בין עבר להווה, בין הרוחני לגשמי, בין העולם הזה לעולם הבא. במיומנות הדומה למלאכת הקווילט, הצליחה וייס ליצור חיבור ממשי וגם אלגורי משכנע בין שני עולמות ארכיטקטוניים שונים ומרוחקים זה מזה. מגדל פעמונים של קתדרלות נוצריות מודבק לנוף תל אביבי עירוני. הדיסוננס בין מה שמעל ומה שמתחת, יוצר מתח מבני ותרבותי בין צורה ותוכן; בין חיקוי למקור; בין מלאכותי לטבעי. במקצב מונוטוני שחוזר על עצמו שוב ושוב, מתנדנדת דמותה של אישה ימינה ושמאלה, כמו מטוטלת. גם צליל הפעמונים המצלצלים במגדל הכנסייה עולה ויורד, מתקרר ומתרחק בריתמוס קבוע. האם זה סימן אזהרה או אולי קריאה לעזרה? העבודה של וייס מזכירה ככלל אסתטיקה של הפילם-נואר בקולנוע ובפרט קולנוע אקספרסיוניסטי גרמני של תחילת המאה ה-20. קשה שלא לחשוב על 'מטרופוליס' של פריץ לאנג משנת 1927, יצירה שעלילתה המדומיינת מתרחשת בעיר עתידנית וממוכנת בשנת 2020. הסרט מתמודד עם עקרונות וערכים של צדק ומוסר, גם במישור החברתי הביקורתי שלו וגם בהקשר של דיון אתי. ככזה, מטרופוליס נתפס כמשל המשלב בתחום ובשנינות רבה בין מרכיבים חילוניים לדתיים. וייס רוקחת לעצמה הווייה 'מטרופוליטית' משלה ואינה חוששת להטיל ספק בערכים דתיים, מוסריים, אתיים, פוליטיים וחברתיים מכוננים. בד בבד, היא לא מסתירה את משיכתה אל מושגי היופי של הרומנטיקה הרחוקים מאוד מהמציאות שלה עצמה; בסה"כ דירת גג תל אביבית שהופכת לזירת שעשועים סוריאליסטית, הרס שעליו נערמות עוד ועוד הריסות חדשות.

לצד "פעמונים", תלוי צילום בשרני ופיוטי במיוחד, "הגירוש". וייס מפסלת בשחור-לבן ובכתמי אור וצל קונטרסטיים, דמות שהיא (בו זמנית) האלטר אגו של אדם, חוה, נחש, מלאך גם יחד. מתוך הדימוי הוויזואלי הזה ומאופן הטיפול בו, צפות ועולות אידיאות מיתיות המתייחסות לחטא הקדמון, ליום הדין ולגירוש מגן העדן. צל גופה המשתופף של האמנית בתוך קרני שמש מסמאות של צהריים הבילים, ואדי חום העולים מרצפת גג מזופתת, חורצים את גורלה ואת גורל כולנו. הסבל הופך מפרטי לקולקטיבי, יראה הופכת ליצר קיומי, עיוורון הופך לנחלת הכלל.

חרדות אוניברסאליות שמקורן בזיכרון העבר הקולקטיבי שלנו, ניכרות בהווה ונדמה כי מתנהל מאבק בלתי פוסק בין טירוף לרציונליות; סכנות האורבות בנוף האורבני המתפתח; מצוקת הפרט בתוך ההמון. האמביוולנטיות היא זו שמבליטה את שבריריותה של האמונה הנחשבת איתנה ומסגירה את האפלה המקננת בכוח הזה.